

پرونده‌های شماره الف-۱۵ (چهار) و الف-۲۴

هیئت عمومی دیوان

تصمیم شماره ۱۳۶-الف-۱۵ (چهار) // الف-۲۴-هیئت عمومی

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	
دیوان داورى دعاوى ایران ایالات متحده	
CASE NO:	AIS (IV) پرونده شماره:
FILING DATE:	- 5 MAR 2015
DOCUMENT NO:	2313
تاریخ ثبت: ۱۳۹۳ / ۱۲ / ۱۴	
شماره سند:	

جمهوری اسلامی ایران

خواهان،

و

ایالات متحده آمریکا،

خوانده.

تصحیح حکم و

تصمیم در خصوص تقاضای حکم تکمیلی

الف- حکم شماره هیئت عمومی-الف/۲۴/الف-۱۵ (چهار)-۶۰۲

۱- در تاریخ ۱۱ تیر ۱۳۹۳ [دوم ژوئیه ۲۰۱۴] دیوان حکم شماره ۶۰۲^۱ ("حکم شماره ۶۰۲") را در پرونده‌های شماره الف-۱۵ (چهار) و الف-۲۴ (که از این پس "پرونده الف-۱۵ (چهار)" یا "این پرونده" خوانده میشود) صادر کرد. موضوع حکم ادعائی بود که جمهوری اسلامی ایران ("ایران") علیه ایالات متحده آمریکا ("ایالات متحده") برای جبران خسارت بابت زیانهای که ایران اظهار میداشت در نتیجه نقض تعهد ایالات متحده در بیانیه‌های الجزایر^۲ برای مختومه کردن دادرسی‌هایی که اتباع ایالات متحده در دادگاههای آن کشور علیه ایران آغاز کرده بودند، متحمل شده است.

۲- در حکم شماره ۶۰۲، دیوان برخی از ادعاهای ایران را پذیرفت و برخی دیگر را رد کرد. در میان ادعاهای رد شده سیزده ادعا مربوط به هزینه وکلا ("ادعاهای سیزده گانه") بود که دیوان در مورد آن نتیجه گرفت که طی موافقتنامه ۲۰ بهمن ۱۳۷۴ [نهم فوریه ۱۹۹۶] بین ایران و ایالات متحده ("موافقتنامه حل و فصل دیوان") مصالحه شده است (موافقتنامه حل و فصل دیوان متعاقباً به عنوان حکم بر اساس شرایط مرضی الطرفین، از جمله، ادعای ج در پرونده الف-۱۵ (چهار) را مختومه کرد).^۳ در ادعاهای سیزده گانه ایران هزینه‌های دادرسی را مطالبه کرده بود که اظهار می‌کرد در ارتباط با سیزده پرونده در دادگاههای ایالات متحده متحمل شده است.^۴ ضمن رد ادعاهای سیزده گانه، حکم شماره ۶۰۲ مقرر داشت:

^۱ جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، حکم شماره هیئت عمومی-الف/۲۴/الف-۱۵ (چهار)-۶۰۲ (۱۱ تیر ۱۳۹۳ [دوم ژوئیه ۲۰۱۴]).

^۲ بیانیه دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر (بیانیه عمومی) مورخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱]، چاپ شده در گزارش آراء دیوان داوری، جلد ۱، ص ۳، و بیانیه دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر در خصوص حل و فصل دعاوی دولت ایالات متحده آمریکا و دولت جمهوری اسلامی ایران (بیانیه حل و فصل دعاوی)، مورخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱]، چاپ شده در گزارش آراء دیوان داوری، جلد ۱، ص ۹ (مجموعاً "بیانیه‌های الجزایر").

^۳ بنگرید به جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، حکم شماره هیئت عمومی الف-۱۳/الف-۱۵ (یک و چهارج)/الف-۲۶ (یک، دو و سه)-۵۶۸، چاپ شده در گزارش آراء دیوان داوری، جلد ۳۲، ص ۲۰۷. در ادعای ج، ایران تقاضای ابطال قرارهائی را کرد که از دادگاههای ایالات متحده به درخواست اتباع آن کشور برای منع بانکهای ایالات متحده از ترتیب اثر دادن به دستورات ایران در ارتباط با اعتبارات اسنادی، ضمانتنامه‌های حسن انجام کار، و اسناد مورد اختلاف مشابه مرتبط با قراردادهای منعقد شده بین شکات آمریکائی و ایران، صادر شده بود.

^۴ پرونده‌های دادگاه ایالات متحده عبارتند از:

Aeronutronic Overseas Services, Inc. et al. v. Islamic Republic of Iran et al., 80-2098 (N.D. Cal.); *Aeronutronic Overseas Services, Inc. et al. v. Telecommunication Co. of Iran*, C-82-6910 (N.D. Cal.); *Allen v. Iran*, 79-5263 (N.D. Ill.); *E-Systems, Inc. v. Iran et al.*, 3-79-1487 (N.D. Tex.); *Granger Associates v. Iran*, 80-0169 (N.D. Cal.); *Harris Corp. v. Iran*, 80-0023 (M.D. Fla.); *Itek Corp. v. Iran et al.*, 79-2383-MA (D. Mass.); *Pan American World Airways Inc. v. Bank Melli Iran*, 79-1190 (S.D.N.Y.); *Sylvania Technical Systems Inc. v. Iran*, 80-2192 (N.D. Cal.); *TAI, Inc. v. Iran*, 3-79-1500-D (N.D. Tex.); *T.C.S.B., Inc. v. Iran et al.*, 80-0101 (N.D. Cal.); *John Carl Warnecke & Associates v. Bank of America N.T. & SA, Foreign Trade Bank of Iran*, 80-2035 (Sup. Ct. Cal.); *Watkins Johnson Co. v. Iran*, 79-3963 (N.D. Cal.).

ت- تصاویر تذکاریه‌های ذینفعی دولت ایالات متحده که در دادگاههای ایالات متحده ثبت شده است.

۲۴۸- مضافاً دیوان در اتخاذ تصمیمات خود، با باریک بینی تمام ضوابط بنا نهاده در حکم جزئی ۵۹۰ و حکم نهائی حاضر را اعمال کرد.

۲۴۹- با بهره‌گیری از صلاحدید موسع خود برای تعیین ابعاد و جزئیات احکام صادره، دیوان مناسب تشخیص نداد که کلیه ویژگیهای تحلیل خود از ۱۷۹ دادرسی دادگاه ایالات متحده که در این پرونده‌ها مطرح است و هزاران مدرک مربوط به آن را بازگو کند، و نکرد. بویژه گزینه دیوان این بود که در متن حکم نهائی یا پیوست‌های آن از ذکر قلم به قلم، هر جزء از هزینه‌هایی که قابل پرداخت، یا غیرقابل پرداخت شناخته، شرح جزئیات دلایل قابل جبران دانستن یا ندانستن آنها، ارائه تحلیل سطر سطر بسیاری از صورتحسابهای خدمات حقوقی که قابل پرداخت یافته، و مشخص کردن اینکه کدام قلم از چنین صورتحسابهایی قابل پرداخت است، و چرا (و اگر نیست، چرا نیست)، یا ارائه جزئیات محاسباتش، خودداری کند. دیوان بر این باور است که در اوضاع و احوال حاکم بر این پرونده‌ها، ارائه انبوهی از چنین جزئیاتی نکات اساسی تصمیم دیوان را تحت الشعاع قرار می‌دهد. مضافاً، دیوان باور ندارد که در این حکم نهائی وظیفه باز کردن دقایق تصمیم خود را عهده‌دار است، چرا که خود طرفین، در لوایح بگونه‌ای جامع، جزئیات، و تحلیل سطر به سطر صورتحسابها و پرداخت‌هایی که در سوابق ضبط است را ارائه نکرده‌اند، بلکه آنرا به عهده دیوان گذاشتند.

۲۵۰- گزینه دیوان در عوض این بود که جزئیات منطق حقوقی نتیجه‌گیری‌های خود در قابل جبران شناختن خسارت و مجموع هزینه‌هایی را که قابل جبران شناخته و نیز ادله‌ای که در نتیجه‌گیری‌هایش به آنها متکی بوده را تشریح کند. مضافاً هر چند دیوان به عنوان یک موضوع کلی بر این باور است که باید از پیوست کردن مدرک به احکام خود احتراز کند، معهداً سه پیوست فشرده ضمیمه حکم نهائی حاضر کرده است که حاوی فهرستی است از (یک) دادرسی‌ها با ادعاهائی که احتمالاً در حوزه صلاحیت دیوان قرار می‌گرفت، یا فراگیر ادعاهائی که در دیوان به ثبت رسیده بود، و ایران عقلاً ناگزیر بود در دفاع محتاطانه از منافع خود پس از ۲۸ تیر ۱۳۶۰ [۱۹ ژوئیه ۱۹۸۱] در دادگاه حضور پیدا کند یا مدرک به ثبت رساند؛ (دو) دعوای ای که پس از ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] در دادگاه‌های ایالات متحده به ثبت رسید و فراگیر ادعاهائی بود که احتمالاً در حوزه صلاحیت دیوان قرار داشت یا در پیشگاه دیوان به ثبت رسیده بود؛ و (سه) پرونده‌های ادعای (الف) که ایران اثبات کرده برای آنها هزینه‌های ویژه دادرسی، متحمل شده است [پیوست پ^ا].

[...]

[^ا پیوست پ حاوی ۴۴ پرونده دادگاه ایالات متحده است.]

۲۵۲- هر چند بند ۳ ماده ۳۲ قواعد دادرسی دیوان مقرر میدارد که دیوان: "دلایلی را که مبنای صدور حکم بوده ذکر خواهد کرد"^[۹] اما روشی را که مطابق آن دیوان باید این استدلال‌ها را عنوان کند مقرر نمیدارد. در این راستا دیوان نظر ابراز شده دیوان دادگستری بین‌المللی در نظریه مشورتی خود در درخواست تجدید نظر حکم شماره ۱۵۸ دیوان اداری سازمان ملل متحد را، بازگو می‌کند:

[ذکر دلایل] عموماً باید نشانگر استدلالاتی باشد که حکم بر آن بنا شده است؛ اما نیازی نیست که با دقت فراوان به کلیه ادعاها و اظهارات هر یک از طرفین ورود پیدا کند، اگرچه هر سازمان قضائی مکلف به واریسی کلیه مدارک رسمی که یکی از طرفین ارائه کرده می‌باشد، اما تکلیفی ندارد که در صورتبندی حکم، استدلال خود را به شکل و شیوه بررسی جزئیات هر یک از سرفصل‌های ادعای تسلیمی به پروراند، بهمین منوال هیچ شکل و صناعت الزامی هم برای تدوین احکام وجود ندارد. هر دیوانی میتواند روش استدلال مستقیم یا غیرمستقیم را بکار گیرد و نتیجه‌گیری‌های صریح یا ضمنی را درج کند، مشروط بر اینکه دلایلی که حکم بر آن مبتنی است، روشن باشد.^[۱۰]

۲۵۳- دادگاه اروپائی حقوق بشر به نوبه خود، در سنجش رعایت انصاف در دادرسی‌های ملی وفق بند ۱ ماده ۶ کنوانسیون اروپائی حقوق بشر، مقرر داشت "بخش ۱ ماده ۶ دادگاه‌ها را مکلف می‌کند احکام مدلل صادر کنند، اما نمیتواند اینگونه تلقی شود که پاسخ مشروح به کلیه استدلال‌ها را لازم می‌شمارد؛ گستره تکلیف ارائه دلیل، بسته به سرشت تصمیم، تغییر پذیر است."^[۱۱]

[۹] DAVID D. CARON, LEE M. CAPLAN, MATTI PELLONPÄÄ, THE UNCITRAL ARBITRATION RULES – A COMMENTARY 813 (Oxford University Press, 2006). ("قواعد داوری انسترال" رهنمودی در خصوص محتوا و شکل این استدلال دیوان در حکم مقرر نمی‌دارد.)

[۱۰] Application for Review of Judgement No. 158 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, 1973 I.C.J. 165, 201-11, ¶ 95 (12 July) . کمیته موردی رسیدگی به درخواست‌های ابطال آراء صادر داوری سرمایه‌گذاری مطابق کنوانسیون حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری بین دولتی و اتباع دولت‌های دیگر (که در ۲۷ اسفند ماه ۱۳۴۳ [۱۸ مارس ۱۹۶۵] برای امضا عرضه شد و در ۲۲ مهر ماه ۱۳۴۵ [۱۴ اکتبر ۱۹۶۶] لازم الاجرا گردید) (کنوانسیون ایکسید) رویکرد مشابهی داشته است. برای مثال در [پرونده] ونا هتلز در تعیین اینکه آیا دیوان ایکسید از ذکر دلایلی که حکم بر آن استوار بود قصور ورزیده یا خیر (که مطابق ماده ۱۵۲) کنوانسیون ایکسید از موارد ابطال حکم است) کمیته موردی اظهار داشت: نه ماده ۴۸ (۳) کنوانسیون ایکسید که مقرر میدارد "حکم به هر یک از موضوعاتی که به دیوان ارائه شده رسیدگی خواهد کرد، و دلایلی را که مبنای آن [رسیدگی] است را ذکر خواهد کرد." و نه ماده ۵۲(۱)(ث) روشی را که مطابق آن باید استدلال دیوان بیان شود، مشخص نکرده است. این هدف مستلزم آن نیست که هر استدلالی صراحتاً ذکر شود. استدلال دیوان ممکن است در ملاحظات و نتیجه‌گیری مندرج در حکم مضمّن باشد، مشروط بر اینکه بتوان آنها را از کلمات بکار برده شده در تصمیم دریافت.

Wena Hotels Limited v. Arab Republic of Egypt, Decision on Annulment (ICSID Case No. ARB/98/4), para. 81 (5 Feb. 2002).

[۱۱] Voloshyn v. Ukraine, App. No. 15853/08, Judgment, para. 29 (10 Oct. 2013). See also Ivan Stoyanov v. Bulgaria, App. No. 7963/05, Judgment, para. 33 (4 June 2013); Lăcătuș and others v. Romania, App. No. 1269/04, Judgment, paras. 97-100 (13 Nov. 2012); García Ruiz v. Spain, App. No. 30544/96, Judgment, para. 26 (21 Jan. 1999); Van de Hurk v. The Netherlands, App. No. 16034/90, Judgment, para. 61 (19 Apr. 1994).

۲۵۴- حکم نهائی حاضر، به شیوه‌ای سازگار با اوضاع و احوال این پرونده‌ها، به کفایت موضوعات اصلی را که طرفین ارائه کرده‌اند مورد بحث قرار می‌دهد، فروض موضوعی و حکمی را که دیوان نتیجه‌گیری‌هایش را بر آن استوار کرده مشخص می‌کند، و منطق تصمیم دیوان را عرضه می‌دارد.^{۱۲}

ب- درخواست ایالات متحده برای اصلاح حکم و صدور حکم تکمیلی

۴- طی لایحه ۱۰ مرداد ۱۳۹۳ [اول اوت ۲۰۱۴] ایالات متحده تقاضا کرد که (۱) دیوان مطابق ماده ۳۶ قواعد رسیدگی دیوان حکم شماره ۶۰۲ را تصحیح کند ("درخواست تصحیح") و (۲) دیوان وفق ماده ۳۷ قواعد رسیدگی دیوان حکم تکمیلی صادر کند ("درخواست حکم تکمیلی").

۵- در ۱۷ شهریور ۱۳۹۳ [هشتم سپتامبر ۲۰۱۴] ایران نظرات خود را در ارتباط با درخواست ایالات متحده برای تصحیح و صدور حکم تکمیلی تسلیم کرد ("نظرات ایران").

۶- در ۱۱ مهر ۱۳۹۳ [سوم اکتبر ۲۰۱۴] ایالات متحده پاسخ خود به نظرات ایران را تسلیم نمود ("پاسخ ایالات متحده").

۷- در ششم آبان ۱۳۹۳ [۲۸ اکتبر ۲۰۱۴]، ایران نظراتش را نسبت به پاسخ ایالات متحده تسلیم کرد.

دوم - اظهارات طرفین

الف - درخواست تصحیح

۱- ایالات متحده

۸- ایالات متحده خاطر نشان می‌کند که حکم شماره ۶۰۲ اشتباهاً هزینه‌های سه ادعا از ادعاهای سیزده گانه را که حکم شماره ۶۰۲ در بند ۱۷۶ به دلیل اعراض از آن طی موافقتنامه حل و فصل دیوان در ۲۰ بهمن ۱۳۷۴ [نهم فوریه ۱۹۹۶] بطور کامل رد کرده بود به نفع ایران حکم داده است.^{۱۳}

۹- ایالات متحده مشخصاً خاطر نشان می‌سازد که حکم شماره ۶۰۲ در بند ۱۹۵ اظهار می‌دارد که هزینه‌های مشخص دادرسی در هر یک از پرونده‌های مطروح در دادگاههای ایالات متحده را که در پیوست پ فهرست شده است به نفع ایران حکم می‌دهد، حال آنکه پیوست پ فراگیر دو پرونده از سیزده پرونده می‌باشد که ایران بابت آن در دو پرونده از پرونده‌های سیزده گانه که حکم شماره ۶۰۲ آنرا رد کرد خسارت مطالبه کرده بود، یعنی آی تک کورپوریشن علیه ایران و دیگران، (79-2383-MA (D. Mass.) ("آی تک") و واتکینس-جانسون کو. علیه ایران و دیگران (79-3963 (N.D. Cal.) ("واتکینس-جانسون"). ایالات متحده مضافاً خاطر نشان می‌کند که بند ۱۹۶ حکم حکایت از آن دارد که به ایران بابت هزینه‌های مشخص دادرسی پرونده‌های مطروح در

^{۱۲} حکم شماره ۶۰۲، بندهای ۲۵۰-۲۴۷، ۲۵۴-۲۵۲ (زیرنویس‌ها حذف شده است).

^{۱۳} بنگرید به بند ۲، بالا.

دادگاه ایالات متحده که در زیرنویس شماره ۱۹۷ آمده، به نفع ایران حکم داده شده است؛ حال آنکه زیرنویس ۱۹۷ حکم شماره ۶۰۲ فراگیر یکی از پرونده‌های سیزده‌گانه است که دیوان آن را رد کرده است و ایران بابت آن خسارت مطالبه کرده بود - یعنی آثرونوترونیک اورسیز سرویسز، اینک. و دیگران علیه شرکت مخابرات ایران (C-82-6910 (N.D. Cal.) ("آثرونوترونیک"))).

۱۰- ایالات متحده ادعا می‌کند که اعطای هزینه‌های مرتبط با سه پرونده دادگاههای ایالات متحده به ایران طی حکم شماره ۶۰۲، مغایر یافته دیوان در بند ۱۷۶ همان حکم است که پرونده‌های سیزده‌گانه را رد کرده است و به نظر می‌رسد که اعطای هزینه‌ها اشتباهاً صورت گرفته باشد. در نتیجه، ایالات متحده اظهار می‌دارد که حکم شماره ۶۰۲ می‌باید وفق ماده ۳۶ قواعد رسیدگی دیوان ("قواعد دیوان") اصلاح شود و از خساراتی که به نفع ایران حکم داده شده خسارات مشخص دادرسی مربوط به آی تک، واتکینس-جانسون و آثرونوترونیک حذف شود؛ بهمین منوال، حکم شماره ۶۰۲ باید تصحیح شود و هر گونه خسارت مرتبط با هزینه نظارت که منتسب به این سه پرونده ایالات متحده است از آن کسر شود.

۲- ایران

۱۱- ایران اظهار می‌دارد که ایالات متحده نتوانسته پیش شرط‌های ماده ۳۶ قواعد دیوان برای تصحیح حکم را مطابق تفسیر و عملکرد دیوان به اثبات برساند. به نظر ایران، درخواست تصحیح ایالات متحده اشاره به هیچ اشتباه محاسباتی، انشائی، نوشتاری و مشابه آن در حکم شماره ۶۰۲ ندارد، بلکه، ادعائی است مبنی بر ناهمخوانی دو یافته دیوان در ارتباط با ادعاهای ایران بابت هزینه‌های مشخص دادرسی مرتبط با آی تک، واتکینس-جانسون، و آثرونوترونیک. ایران ادعا می‌کند که دیوان فقط درخواست‌های تصحیح و اصلاح اشتباه‌های محاسبات ریاضی و نوشتاری را پذیرفته است، و مطابق رویه دیوان، اشتباهاتی از این دست که همچنین قابل اصلاح می‌تواند شامل اشتباه در نام اصحاب دعوا، تاریخ نادرست، یا ترجمه غلط باشد؛ اما دیوان، ماده ۳۶ قواعد دیوان را برای قبول تقاضای تصحیح ناشی از هر گونه اشتباه در حکم، ناهمخوانی درونی یا خطاهائی از این دست به کار نبسته است.

ب- تقاضای حکم تکمیلی

۱- ایالات متحده

۱۲- ایالات متحده ادعا می‌کند که دیوان در حکم شماره ۶۰۲ وفق بند ۳ ماده ۳۲ قواعد دیوان تصمیمات مستدلی برای هر یک از ۱۷۹ ادعای طرح شده توسط ایران ارائه نکرده است، بلکه خود را به استدلال حقوقی کلی محدود کرده است. بنابراین، ایالات متحده وفق ماده ۳۷ قواعد رسیدگی دیوان تقاضای حکم تکمیلی می‌کند که حاوی (یک) شرح کوتاهی از استدلال دیوان در هر یک از ۱۷۹ ادعا و (دو) تعیین مبلغ مشخص خسارات که حکم شماره ۶۰۲ برای هر ادعای خاص حکم داده است، باشد.

۱۳- ایالات متحده اظهار می‌دارد که بدون حکم تکمیلی مورد تقاضا، ایالات متحده از اعمال حق خود وفق ماده ۳۶ قواعد دیوان برای تقاضای تصحیح حکم ۶۰۲ محروم خواهد ماند؛ زیرا که نخواهد توانست محاسبات دیوان را برای یافتن اشتباه در حساب کنترل کند، مبلغ حکم را با صورتحسابهای حقوقی تقدیمی ایران مقایسه کند، یا ناهمخوانی‌های درونی حکم را واریسی کند.

۲- ایران

۱۴- ایران اظهار می‌دارد که هدف ماده ۳۷ قواعد دیوان این است که به دیوان این قدرت را بدهد که "ادعاهایی که آشکارا از قلم افتاده را پوشش دهد و نه چیزی فراتر از این"؛ اما ایالات متحده اشاره‌ای به ادعاهایی که در دیوان مطرح شده ولی در حکم نیامده باشد، نکرده است.

۱۵- مطابق نظر ایران، درخواست حکم تکمیلی ایالات متحده، اساساً درخواست بازبینی حکم است که در محدوده ماده ۳۷ نمی‌گنجد؛ و نتیجتاً باید مردود اعلام شود.

سه- درخواست تصحیح حکم شماره هیئت عمومی-الف/۲۴/الف۱۵(چهار)-۶۰۲

۱۶- وفق ماده ۳۶ قواعد رسیدگی دیوان، دیوان می‌تواند "هر گونه اشتباه محاسبه، غلط‌های انشائی و املائی یا اشتباهاتی از این دست" را تصحیح کند.

۱۷- دیوان تأیید می‌کند که در حکم شماره ۶۰۲، دیوان بطور غیرعمدی خسارات قابل جبران هزینه‌های مشخص دادرسی و "سایر هزینه‌های نظارت" را به ادعاهایی که موضوع موافقتنامه حل و فصل ۲۰ بهمن ۱۳۷۴ [نهم فوریه ۱۹۹۶] بین ایران و ایالات متحده بوده اختصاص داده است.^{۱۴} در نتیجه این خطا اشتباهی در محاسبه بوجود آمده که باید وفق ماده ۳۶ قواعد دیوان تصحیح شود.

۱۸- دو پرونده از سه پرونده دادگاه ایالات متحده که حکم به اشتباه جزء ادعاهایی که مستلزم هزینه‌های قابل جبران است^{۱۵} مبلغ حکم دیوان را برای هزینه‌های مشخص دادرسی به میزان ۱,۰۴۰/۶۲ دلار آمریکا و مبلغ حکم دیوان را برای "سایر هزینه‌های نظارت" به میزان ۶۶۱/۴۶ دلار آمریکا افزایش داده است.^{۱۶} بهره حکم داده شده بابت این مبالغ به ۴۳۰,۳/۱۶ دلار آمریکا بالغ می‌شود. بنابراین، تصحیحات زیر در حکم شماره ۶۰۲ به عمل می‌آید و تصاویر صفحات اصلاحی حکم و ضمیمه پ حکم پیوست می‌گردد.

^{۱۴} بنگرید به بند ۲، بالا.

^{۱۵} سه پرونده‌ای که به اشتباه مندرج گردیده عبارتند از:

Itek Corp. v. Iran et al., 79-2383-MA (D. Mass.); *Watkins-Johnson Co. et al. v. Iran et al.*, 79-3963 (N.D. Cal.), and *Aeromutronic Overseas Services, Inc. et al. v. Telecommunication Co. of Iran*, C-82-6910 (N.D. Cal.).

^{۱۶} دیوان در حکم شماره ۶۰۲ مبلغی بابت *Watkins-Johnson Co. et al. v. Iran et al.*, 79-3963 (N.D. Cal.) حکم

نداده است.

(۱) پیوست پ

فقره شماره ۲۴ "Itek Corp. v. Iran et al., 79-2383-MA (D. Mass.)" و فقرة ۴۲ "Watkins- Johnson Co. et al. v. Iran et al., 79-3963 (N.D. Cal.)" حذف می شود.

(۲) زیرنویس شماره ۱۹۷، صفحه ۷۱

در سطر دوم واژه های "Aeronutronic Overseas Services, Inc. et al. v. Telecommunication Co. of Iran, C-82-6910 (N.D. Cal.)" حذف می شود.

(۳) بند ۱۹۵

در سطر دوم، رقم "۴۴" با رقم "۴۲" جایگزین می شود.

(۴) بند ۱۹۶

در سطر چهارم، مبلغ "۵۶،۰۷۰/۳۲" دلار آمریکا "با مبلغ" ۵۵،۶۰۰/۷۰ دلار آمریکا "جایگزین می شود. در سطر دوم واژه "پرونده های" با واژه های "هشت پرونده" جایگزین می شود.

(۵) بند ۲۱۹

در ردیف پنجم، ستون دوم جدول، مبلغ "۵،۵۲۷/۳۷" با مبلغ "۵،۰۵۷/۷۵" جایگزین می شود. در ردیف پنجم، ستون چهارم جدول، مبلغ "۱۰،۸۲۷/۳۲" دلار آمریکا "با مبلغ" ۹،۹۰۷/۴۰ دلار آمریکا "جایگزین می شود.

در ردیف ششم، ستون دوم جدول، مبلغ "۷،۵۷۹/۸۵" با مبلغ "۷،۰۰۸/۸۵" جایگزین می شود.

در ردیف ششم، ستون چهارم جدول، مبلغ "۱۴،۱۵۵/۷۹" با مبلغ "۱۳،۰۸۹/۴۲" جایگزین می شود.

در ردیف چهاردهم، ستون دوم جدول، مبلغ "۱۳۳،۳۶۷/۰۵" با مبلغ "۱۳۲،۳۲۶/۴۳" جایگزین می شود.

در ردیف چهاردهم، ستون چهارم جدول، مبلغ "۲۵۶،۷۰۷/۳۴" با مبلغ "۲۵۴،۷۲۱/۰۵" جایگزین می شود.

(۶) بند ۲۹۰، صفحه ۱۰۵

در سطر اول، مبلغ "۷،۴۵۶/۶۰" دلار آمریکا "با مبلغ" ۶،۷۹۵/۱۴ دلار آمریکا "جایگزین می شود.

در ردیف سوم، ستون اول جدول، مبلغ "۷،۴۵۶/۶۰" با مبلغ "۶،۷۹۵/۱۴" جایگزین می شود.

در ردیف سوم، ستون سوم جدول، مبلغ "۱۶،۲۷۶/۶۸" با مبلغ "۱۴،۸۳۲/۸۱" جایگزین می شود.

در ردیف پنجم جدول، مبلغ "۸۴،۷۹۴/۷۲" با مبلغ "۸۴،۱۳۳/۲۶" جایگزین می شود.

در ردیف پنجم جدول، مبلغ "۱۹۴،۰۶۸/۶۲" با مبلغ "۱۹۲،۶۲۴/۷۵" جایگزین می شود.

(۷) بند ۲۹۲

در سطر دوم، مبلغ "۵۷۴،۳۰۶/۳۷" دلار آمریکا" با مبلغ "۵۷۰،۸۷۶/۲۱" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

(۸) بند ۲۹۳

در سطر اول، مبلغ "۸۴۲،۴۶۸/۱۴" دلار آمریکا" با مبلغ "۸۳۷،۳۳۵/۹۰" دلار آمریکا" جایگزین می شود.
در سطر دوم، مبلغ "۲۶۸،۱۶۱/۷۷" دلار آمریکا" با مبلغ "۲۶۶،۴۵۹/۶۹" دلار آمریکا" جایگزین می شود.
در سطر سوم، مبلغ "۵۷۴،۳۰۶/۳۷" دلار آمریکا" با مبلغ "۵۷۰،۸۷۶/۲۱" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

در سطر چهارم، مبلغ "۸۴۲،۴۶۸/۱۴" دلار آمریکا" با مبلغ "۸۳۷،۳۳۵/۹۰" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

(۹) بند ۲۹۴ (الف)

در سطر هفتم، رقم "۴۴" با رقم "۴۲" جایگزین می شود.

در سطر هشتم مبلغ "۷۰،۱۱۴/۳۹" دلار آمریکا" با مبلغ "۶۹،۵۷۳/۳۹" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

(۱۰) بند ۲۹۴ (ب)

در سطر پنجم، مبلغ "۵۶،۰۷۰/۳۲" دلار آمریکا" با مبلغ "۵۵،۶۰۰/۷۰" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

در سطر سوم، واژه "نه" با واژه "هشت" جایگزین می شود.

در سطر ششم، مبلغ "۵۶،۰۷۰/۳۲" دلار آمریکا" با مبلغ "۵۵،۶۰۰/۷۰" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

(۱۱) بند ۲۹۴ (ث)

در سطر پنجم، مبلغ "۷،۴۵۶/۶۰" دلار آمریکا" با مبلغ "۶،۷۹۵/۱۴" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

(۱۲) بند ۲۹۴ (ج)

در سطر اول، مبلغ "۵۷۴،۳۰۶/۳۷" دلار آمریکا" با مبلغ "۵۷۰،۸۷۶/۲۱" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

(۱۳) بند ۲۹۴ (خ)

در سطور دوم و سوم، واژه های "هشتصد و چهل و دو هزار و چهارصد و شصت و هشت دلار آمریکا و چهارده سنت" با واژه های "هشتصد و سی و هفت هزار و سیصد و سی و پنج دلار آمریکا و نود سنت" جایگزین می شود.

در سطر سوم، مبلغ "۸۴۲،۴۶۸/۱۴" دلار آمریکا" با مبلغ "۸۳۷،۳۳۵/۹۰" دلار آمریکا" جایگزین می شود.

چهار- درخواست حکم تکمیلی

۱۹- بند ۱ ماده ۳۷ قواعد دیوان مقرر میدارد که "هر یک از طرف‌ها می‌تواند ضمن اطلاع به طرف دیگر، ظرف سی روز پس از دریافت حکم از دیوان داوری تقاضا کند در مورد آن دسته از دعاوی که در جریان داوری ارائه شده، لکن در حکم ذکری از آنها به میان نیامده، حکم تکمیلی صادر نماید."

۲۰- درخواست ایالات متحده برای حکم تکمیلی حاکی از آن نیست که دیوان بخشی از ادعاهای مطروحه ایران در این پرونده‌ها را در حکم ۶۰۲ منظور نکرده است. بلکه، فرض درخواست بر این ادعا استوار است که دیوان در حکم تصمیم مستدلی برای هر یک از ۱۷۹ ادعای ایران ارائه نکرده بلکه در عوض خود را به توضیح استدلال کلی حقوقی محدود کرده است.^{۱۷}

۲۱- از آنجا که درخواست حکم تکمیلی به هیچ ادعای جا افتاده‌ای اشاره نکرده، علی‌الظاهر در محدوده ماده ۳۷ قواعد دیوان قرار نمی‌گیرد. مضافاً به موضوع مطروح در درخواست در بخش سه-ب-۴ (چ) حکم شماره ۶۰۲ به طور کامل پرداخته شده است^{۱۸} که طی آن دیوان مشروحاً توضیح داده است که دقیقاً چرا تصمیم گرفته از بازگویی "کلیه ویژگیهای تحلیل خود از ۱۷۹ دادرسی دادگاه ایالات متحده که در این پرونده‌ها مطرح است و هزاران مدرک مربوط به آن"^{۱۹} خودداری کند، بلکه فقط "جزئیات منطبق حقوقی نتیجه‌گیری‌های خود در قابل جبران شناختن خسارت و مجموع هزینه‌هایی را که قابل جبران شناخته و نیز ادله‌ای که در نتیجه‌گیری‌هایش به آنها متکی بوده را تشریح کند"^{۲۰}. فی‌الواقع درخواست حکم تکمیلی می‌خواهد که دیوان در این تصمیم خود تجدیدنظر کند. اما، سابقه دیوان در این خصوص روشن است:

تا جایی که درخواست مزبور جنبه کوششی ... برای استدلال مجدد برخی از جنبه‌های پرونده، و مخالفت با نتیجه‌گیری‌های دیوان در قرار ... را داشته باشد، در قواعد دیوان یا جای دیگر مبنائی برای تجدیدنظر در قرار مزبور به استناد اینگونه دلایل وجود ندارد.^{۲۱}

^{۱۷} بنگرید به بند ۱۲، بالا.

^{۱۸} بنگرید به حکم شماره ۶۰۲، بندهای ۲۵۴-۲۴۷، و بند ۳، بالا.

^{۱۹} حکم شماره ۶۰۲، بند ۲۴۹.

^{۲۰} همانجا، بند ۲۵۰.

^{۲۱} پل دونن دو روزیر و دیگران، و جمهوری اسلامی ایران و دیگران، تصمیم شماره ۱-۴۹۷-۵۷ دی.ای.سی.، بند ۴ (۲۱) بهمن ۱۳۶۵ [۱۰ فوریه ۱۹۸۷]، چاپ شده در گزارش آراء دیوان داوری، جلد ۱۴، ص ص ۱۰۰، ۱۰۱؛ آوکو کورپوریشن و صنایع هوایمائی ایران، تصمیم و تصحیح حکم جزئی، بند ۴ (۲۳) دی ۱۳۶۷ [۱۳ ژانویه ۱۹۸۹]، چاپ شده در گزارش آراء دیوان داوری، جلد ۱۹، ص ص ۲۵۳، ۲۵۴؛ نورمن گبای و جمهوری اسلامی ایران، تصمیم شماره ۲-۷۷۱-۹۹ دی.ای.سی.، بند ۸ (دوم مهر ۱۳۷۰ [۲۴ سپتامبر ۱۹۹۱])، چاپ شده در گزارش آراء دیوان داوری، جلد ۲۷، ص ص ۱۹۴، ۱۹۵. همچنین بنگرید به جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، تصمیم شماره ۱۳۴-الف ۳/الف ۸/الف ۹/الف ۱۴/ب ۶۱-هیئت عمومی (۱۰ تیر ۱۳۹۰ [اول ژوئیه ۲۰۱۱]) (تصمیمی مبنی بر اینکه دیوان اختیار ذاتی برای تجدیدنظر در حکم نهائی و قطعی را ندارد).

۲۲- بر اساس آنچه مذکور افتاد، دیوان نتیجه می گیرد که هیچ ادعائی در حکم شماره ۶۰۲ از قلم نیفتاده است. بنابراین درخواست ایالات متحده برای حکم تکمیلی مردود اعلام می شود.

لايه به تاريخ ۱۴ اسفند ۱۳۹۳ برابر با پنجم مارس ۲۰۱۵

H. Hault

هانس فان هوته
رئیس دیوان

Mehab Akale

هربرت کرونگه

Bengt Broms

بنگت برومس

به نامه خدا

به نام خدا

M.H. Akale

میرحسین عابدیان کلخوران

Charles K. Brown

چارلز ان. براونر
نظر جداگانه

Hamid Reza Nikbakhsh Feni

حمیدرضا نیکبخت فینی

به نام خدا

J. Thomas Johnson

او. تامس جانسن

Syed Jamal Sify

سید جمال سیفی

Genierale M. D. Akale

گرییل کرک مکدانلد

(۱) ادعای (الف)

۱۹۴- دیوان نتیجه گرفته است که ایران پس از ۲۸ تیر ماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژوئیه ۱۹۸۱] در دفاع محتاطانه از منافع خود در ۸۴ پرونده که احتمالاً در حوزه صلاحیت دیوان قرار می‌گرفت و یا در دیوان به ثبت رسیده بود الزام معقول به شرکت کردن و ثبت مدارک در دادگاههای ایالات متحده داشت.^{۱۹۵}

۱۹۵- دیوان مقرر میدارد که ایران الزامات مربوط به اثبات خساراتش را بگونه‌ای که در بند ۱۰۲ حکم جزئی شماره ۵۹۰ مقرر شده در ۴۲ فقره از این پرونده‌ها^{۱۹۶} برآورده کرده و همچنین اثبات نموده است در ارتباط با این پرونده‌ها متحمل هزینه دادرسی مشخص بمیزان ۶۹،۵۷۳/۳۹ دلار آمریکا شده است. بنابراین، دیوان این مبلغ را به نفع ایران حکم می‌دهد.

(۲) ادعای (د)

۱۹۶- دیوان مقرر میدارد که ایران اثبات کرده است که پس از ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] در نتیجه حضور و ثبت مدارک در دادگاههای ایالات متحده در دفاع محتاطانه از منافع خود در هشت پرونده ثبت شده پس از ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] که احتمالاً در حوزه صلاحیت دیوان قرار می‌گرفت یا در دیوان به ثبت رسیده بود، متحمل ۵۵،۶۰۰/۷۰ دلار آمریکا هزینه‌های دادرسی مشخص شده است.^{۱۹۷} بنابراین دیوان این مبلغ را به نفع ایران حکم می‌دهد.

۱۹۷- به منظور روشن‌گری دیوان به بحث در خصوص یکی از دادرسی‌های دادگاه ایالات متحده یعنی جیمز سقیع و دیگران علیه جمهوری اسلامی ایران و دیگران (D.D.C.) 83-2165 می‌پردازد.

۱۹۸- جیمز سقیع و دو تن از پسرانش مایکل و آلن سقیع، در ششم مرداد ۱۳۶۲ [۲۸ ژوئیه ۱۹۸۳] شکوائیه‌ای علیه ایران و برخی شخصیت‌های حقوقی ایرانی نزد دادگاه فدرال ایالات متحده، ناحیه کلمبیا ("دادگاه فدرال") به ثبت رساندند و ادعا کردند که ایران منافع مالکانه آنها در دو شرکت ایرانی را مصادره

^{۱۹۵} بنگرید به بند ۸۵ بالا و پیوست الف.

^{۱۹۶} بنگرید به ضمیمه ج.

^{۱۹۷} این پرونده‌ها عبارتند از:

American Hospital Supply Co. v. Iran et al., 81-1489 (N.D. Ill.); *Gillette Co. et al. v. Iran*, 81-3196 (D.D.C.); *Kianoosh Jafari et al. v. Islamic Republic of Iran*, 81-4043 ((N.D. Ill.); *Otis Elevator Co. v. Islamic Republic of Iran et al.*, 82-3523 (D.D.C.); *Phillips Petroleum Co. v. Iran*, 82-2226 (D.D.C.); *Raygo Wagner, Inc. v. Iran Express Terminal Corp. et al.*, 81-7241 (Hillsborough Count Cir. Ct. Fla.); *James Saghi et al. v. Islamic Republic of Iran et al.*, 83-2165 ((D.D.C.); *Westinghouse Electric Corp. v. Iran et al.*, 83-3837 (D. Md.).

ب- محاسبه نرخ بهره پیش از صدور حکم

۱- هزینه های ویژه دادرسی

۲۸۹- دیوان مقرر میدارد بهره ساده تا زمان صدور حکم بر هزینه های ویژه دادرسی که دیوان قابل جبران شناخته^{۳۱۸} از زمانی که مفروض است ایران پرداخت را انجام داده باشد، سالانه محاسبه میشود.^{۳۱۹} با این حساب، بهره پیش از صدور حکم بر هر یک از اقلامی که دیوان به نفع ایران حکم داد^{۳۲۰} و به روش پیشگفته محاسبه شده،^{۳۲۱} بشرح زیر است:

سال پرداخت	مبلغ پرداخت شده به دلار	تاریخ پرداخت	بهره تا صدور حکم به دلار
۱۹۸۱	۲،۱۶۷/۰۱	۱۹ مهر ۱۳۶۰	۵،۲۵۹/۷۳
۱۹۸۲	۱،۲۵۴/۶۹	۱۰ تیر ۱۳۶۱	۲،۸۹۹/۶۶
۱۹۸۳	۲۸،۶۵۹/۱۶	۱۰ تیر ۱۳۶۲	۶۲،۵۵۸/۸۰
۱۹۸۴	۵۵،۸۵۸/۳۲	۱۰ تیر ۱۳۶۳	۱۱۵،۵۵۴/۴۱
۱۹۸۵	۵،۰۵۷/۷۵	۱۰ تیر ۱۳۶۴	۹،۹۰۷/۴۰
۱۹۸۶	۷،۰۰۸/۸۵	۱۰ تیر ۱۳۶۵	۱۳،۰۸۹/۴۲
۱۹۸۷	۶۲۰/۱۳	۱۰ تیر ۱۳۶۶	۱،۱۰۶/۸۴
۱۹۸۸	۸۰۴/۲۰	۱۰ تیر ۱۳۶۷	۱،۳۶۴/۸۹
۱۹۸۹	۱،۷۱۴/۵۶	۱۰ تیر ۱۳۶۸	۲،۷۳۶/۸۸
۱۹۹۱	۲۲،۳۷۷/۳۷	۱۰ تیر ۱۳۷۰	۳۱،۳۱۷/۲۵
۱۹۹۲	۵،۲۲۸/۰۴	۱۰ تیر ۱۳۷۱	۶،۹۳۲/۱۵
۱۹۹۳	۱،۵۷۶/۳۵	۱۰ تیر ۱۳۷۲	۱،۹۹۳/۶۲
جمع	۱۳۲،۳۲۶/۴۳		۲۵۴،۷۲۱/۰۵

۲- هزینه های نظارت

۲۹۰- به همین منوال، بهره ساده تا زمان صدور حکم بر هزینه های نظارت، که دیوان قابل پرداخت یافته است، از تاریخ هایی که دیوان پرداخت آن هزینه ها را توسط ایران مفروض دانسته، تعلق خواهد گرفت. برای تسهیل امر دیوان فرض می کند که: (یک) ۷۰،۰۰۰ دلار آمریکا برای هزینه های نظارت مربوط به شک اند کیمبال^{۳۲۲} در ۱۰ تیر ماه ۱۳۶۱ [اول ژوئیه ۱۹۸۲] پرداخت شد؛ (دو) ۷،۳۳۸/۱۲ دلار آمریکا هزینه های نظارت هفت مؤسسه حقوقی دیگر^{۳۲۳} در ۱۰ تیر ماه ۱۳۶۲ [اول ژوئیه ۱۹۸۳] پرداخت شد؛ و (سه)

^{۳۱۸} بنگرید به بندهای ۲۰۴-۱۹۴، بالا.

^{۳۱۹} برای سهولت امر، دیوان فرض را بر این می گذارد که کلیه هزینه های پرداخت شده در سال مورد نظر در تاریخ واحدی در میانه دوره ذیربط پرداخت، صورت گرفته است.

^{۳۲۰} بنگرید به بندهای ۱۹۵، ۱۹۶ و ۲۰۴، بالا.

^{۳۲۱} بنگرید به بند ۲۸۸، بالا.

^{۳۲۲} بنگرید به بند ۲۳۶، بالا.

^{۳۲۳} بنگرید به بند ۲۳۹، بالا.

۶،۷۹۵/۱۴ دلار آمریکا بابت سایر هزینه‌های نظارت^{۳۲۴} در ۱۰ تیر ماه ۱۳۶۲ [اول ژوئیه ۱۹۸۳] پرداخت شده است. بدین‌قرار بهره تا زمان صدور حکم بابت آن مبالغ، که مطابق روش مذکور در فوق محاسبه شده،^{۳۲۵} به شرح آتی می‌باشد:

مبلغ پرداختی به دلار	تاریخ پرداخت	بهره تا زمان صدور حکم به دلار
۷۰،۰۰۰	۱۰ تیر ۱۳۶۱	۱۶۱،۷۷۳/۸۸
۷،۳۳۸/۱۲	۱۰ تیر ۱۳۶۲	۱۶،۰۱۸/۰۶
۶،۷۹۵/۱۴	۱۰ تیر ۱۳۶۲	۱۴،۸۳۲/۸۱
جمع ۸۴،۱۳۳/۲۶		۱۹۲،۶۲۴/۷۵

۳- ماریوت "سایر خسارتها"

۲۹۱- بهره ساده تا زمان صدور حکم بر مبلغ ۵۰،۰۰۰ دلار آمریکا که به عنوان "سایر خسارات" در ارتباط با پرونده ماریوت^{۳۲۶} حکم داده شد، از ۲۹ تیر ماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژوئیه ۱۹۸۱] یعنی تاریخی که تعهد ایالات متحده برای ابطال قرار ۱۵ اردیبهشت ماه ۱۳۶۰ [پنجم مه ۱۹۸۱] دادگاه بدوی ایالت نیویورک محقق شد، تعلق خواهد گرفت. بهره متعلقه پیش از صدور حکم، مطابق محاسبه به روش پیشگفته^{۳۲۷} ۱۲۳،۵۳۰/۴۱ دلار آمریکا می‌باشد.

۴- جمع بهره تا زمان صدور حکم

۲۹۲- بنابراین، جمع بهره تا زمان صدور حکم برای مبالغی که در حکم حاضر به ایران قابل پرداخت شناخته شد ۵۷۰،۸۷۶/۲۱ دلار آمریکا می‌باشد.

پنج- کل مبلغ حکم

۲۹۳- در پرتو موارد پیشگفته، دیوان در این پرونده‌ها کلاً ۸۳۷،۳۳۵/۹۰ دلار آمریکا به نفع ایران حکم می‌دهد. این مبلغ شامل ۲۶۶،۴۵۹/۶۹ دلار آمریکا، جمع مبالغی که مطابق حکم حاضر به ایران قابل پرداخت یافته شد، و ۵۷۰،۸۷۶/۲۱ دلار آمریکا، مجموع بهره متعلقه به آن مبالغ، تا زمان صدور حکم می‌باشد. مضافاً دیوان بهره ساده پس از صدور حکم نسبت به مبلغ ۸۳۷،۳۳۵/۹۰ دلار آمریکا بر مبنای نرخ‌های جاری

^{۳۲۴} بنگرید به بند ۲۴۱، بالا.

^{۳۲۵} بنگرید به بند ۲۸۸، بالا.

^{۳۲۶} بنگرید به بند ۲۸۱، بالا.

^{۳۲۷} بنگرید به بند ۲۸۸، بالا.

متواتر بهره وام بانکهای تراز اول ایالات متحده برای دوره‌ای که پرداخت مبلغ حکم صورت نگرفته، به نفع ایران حکم میدهد.

شش - حکم

۲۹۴- نظر به مطالب پیشگفته،

دیوان بشرح آتی مقرر میدارد:

(الف) در ادعای (الف)، دیوان مقرر میدارد که ایران اثبات کرده است که در ۸۴ پرونده، فراگیر ادعاهائی که احتمالاً در صلاحیت دیوان بود یا دربرگیرنده ادعاهائی بود که نزد دیوان به ثبت رسیده بود، پس از ۲۸ تیر ماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژوئیه ۱۹۸۱] برای دفاع محتاطانه از منافع خود بطور معقول ناگزیر از حضور یا ثبت مدرک در دادگاههای ایالات متحده بود. در این محدوده، ایالات متحده به تعهد خود ذیل اصل کلی ب بیانیه عمومی، یا بند ۲ ماده هفت بیانیه حل و فصل، بسته به مورد، عمل نکرده است. دیوان همچنین مقرر میدارد که، در ارتباط با ۴۲ فقره از این پرونده‌ها، ایران اثبات کرده است که مجموعاً به مبلغ ۶۹,۵۷۳/۳۹ دلار آمریکا هزینه‌های ویژه دادرسی متحمل شده است. نتیجتاً، دیوان این مبلغ را به نفع ایران حکم میدهد.

(ب) در ادعای (د)، دیوان مقرر میدارد که ایران اثبات کرده است که در نتیجه حضور یا ثبت مدارک در دادگاههای ایالات متحده پس از ۲۹ دی ماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] برای دفاع محتاطانه از منافع خود در هشت پرونده که بعد از ۲۹ دی ماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] ثبت شد و احتمالاً در صلاحیت دیوان قرار می‌گرفت یا در برگیرنده ادعاهائی بود که نزد دیوان به ثبت رسیده بود، متحمل هزینه‌های ویژه دادرسی به مبلغ ۵۵,۶۰۰/۷۰ دلار آمریکا شده است. نتیجتاً دیوان مبلغ ۵۵,۶۰۰/۷۰ دلار آمریکا به نفع ایران حکم می‌دهد.

(پ) در ادعای (ز)، دیوان مقرر میدارد که شش قرار توقیف صادره پس از ۲۳ آبانماه ۱۳۵۸ [۱۴ نوامبر ۱۹۷۹] لازم الاجرا ماند و فی‌الواقع برای اموال ایران پس از ۲۸ تیر ماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژوئیه ۱۹۸۱] محدودیت ایجاد کرد. با خودداری از ابطال این قرارهای توقیف، ایالات متحده به تعهداتش ذیل اصل کلی ب بیانیه عمومی، برای ابطال به موقع قرارهای توقیف پس از ۲۳ آبانماه ۱۳۵۸ [۱۴ نوامبر ۱۹۷۹] عمل نکرده است. هزینه‌های متحمل ایران در دعاوی مربوط به رفع آن قرارهای توقیف، در هزینه‌های ویژه دادرسی که دیوان در ادعای (الف) به نفع ایران حکم داد منظور شده است.

(ت) در ادعای (ح) دیوان مقرر میدارد دو فقره از احکام دادگاههای ایالات متحده علیه ایران که پس از ۲۸ تیر ماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژوئیه ۱۹۸۱] برقرار بود، موضوع تعهد ایالات متحده ذیل بیانیتهای الجزایر دائر بر ابطال احکام صادره علیه ایران، بوده است، که در ارتباط با آن ایران به شیوه‌ای معقول مجموعاً به میزان ۷،۱۵۲/۳۴ دلار آمریکا هزینه‌های حقوقی متحمل شده است. تا حدودی که ایالات متحده به تعهدات خود در بیانیتهای الجزایر عمل نکرده است، دیوان مبلغ ۷،۱۵۲/۳۴ دلار آمریکا به نفع ایران حکم میدهد.

(ث) دیوان مقرر میدارد که هزینه‌هایی که ایران، بگونه‌ای معقول برای نظارت بر دادرسی‌های تعلیقی که علیه وی در ایالات متحده طرح شده بود، متحمل شده است اصولاً قابل جبران می‌باشد. بنابراین دیوان (یک) مبلغ ۷۰،۰۰۰ دلار آمریکا بابت خدمات نظارتی ارائه شده توسط شک اند کیمبال؛ (دو) مبلغ ۷،۳۳۸/۱۲ دلار آمریکا بابت خدمات نظارتی ارائه شده توسط هفت مؤسسه حقوقی دیگر؛ و (سه) مبلغ ۶،۷۹۵/۱۴ دلار آمریکا بابت سایر خدمات نظارتی، به نفع ایران حکم میدهد.

(ج) سرانجام، دیوان مبلغ ۵۰،۰۰۰ دلار آمریکا بابت "سایر خسارات" در ارتباط با پروندهٔ ماریوت، به نفع ایران حکم می‌دهد.

(چ) سایر ادعاهای ایران رد می‌شود.

(ح) مضافاً، دیوان مجموعاً مبلغ ۵۷۰،۸۷۶/۲۱ دلار آمریکا به عنوان بهره تا زمان صدور حکم به نفع ایران حکم می‌دهد.

(خ) با این حساب، مطابق حکم حاضر، خوانده، ایالات متحده آمریکا، مکلف است به خواهان، جمهوری اسلامی ایران، مبلغ هشتصد و سی و هفت هزار و سیصد و سی و پنج دلار آمریکا و نود سنت (۸۳۷،۳۳۵/۹۰ دلار آمریکا)، به اضافه بهره ساده به نرخ متواتر رایج وام بانک تراز اول در ایالات متحده برای دوره‌ای که مبلغ حکم پرداخت نشده است،پردازد.

پیوست پ

1. American Motors Corp et al. v. Iran, 80-2140 (D.N.J.)
2. Backer, N. et al. v. Uiterwyk Corp. et al. v. Iran et al., 80-1288 (M.D. Fla)
3. Behring Int'l, Inc. v. Iran, 79-675 (D.N.J. & 3rd Cir.)
4. Blount Bros. Corp. v. Iran et al., 79-4987 (C.D. Cal.)
5. Blount Bros. Corp. v. Iran et al., 79-5431(N.D. Ill.)
6. Brown & Root S.A. et al. v. Iran, 80-2961 (D. Md.)
7. Cabot Int'l Capital Corp. et al. v. Iran, 79-3448 (D.D.C.)
8. Cabot Int'l Capital Corp. et al. v. Iran, 80-0565 (N.D. Cal.)
9. Chicago Bridge & Iron Co. v. Nat'l Iranian Oil Co. et al., 79-5411 (N.D. Ill.), 80-2377 (7th Cir.)
10. Chicago Bridge & Iron B, 80-2864, 80-8064 (N.D. Ill.)
11. Combustion Eng'g v. Iran et al., 80-4094 (N.D. Cal.)
12. Computer Sciences Corp. v. Iran et al., 80-0570 (C.D. Cal.)
13. Continental Mech. of Mid-East v. Iran Elec. Indus. et al., 3-79-1534-D (N.D. Tex.)
14. Cotco Leasing Co. v. Uiterwyk Corp. v. Iran Express Lines et al., 80-706 (E.D. Pa.)
15. Dresser Indus. et al. v. Iran et al., 80-1535 (N.D. Tex.)
16. First Chicago Int'l Bank Corp. v. Bank Melli Iran et al., 79-1002 (E.D. Wisc.)
17. First Nat'l Bank of Chicago v. Agricultural Dev. Bank of Iran et al., 79-1010 (E.D. Wisc.)
18. Gifted, Inc. v. Bank Markazi Iran, 80-1007 (C.D. Cal.)
19. Herman Blum Consulting Eng'rs., Inc. v. Iran et al., 80-0025 (N.D. Tex.)
20. Hoffman Export Corp. v. Iran, 80-0524 (C.D. Cal.) 81-5432 (9th Cir.)
21. Int'l Harvester Co. et al. v. Iran et al., 80-1714 (S.D. Cal.), 81-5643 (9th Cir.)
22. Int'l Schools Services, Inc. v. Iran, 80-0277, 80-0278, 80-0279 (D.N.J.)
23. Itek Corp. v. Iran et al., 79-1492 (N.D. Tex.)
24. Itek Corp. v. Iran et al., 79-6468 (S.D.N.Y.)
25. Kollmorgen Corp. v. Brown & Root S.A. v. Iran, 80-276 (D. Mass)
26. Lockheed Corp. v. Iran et al., 79-4697 (C.D. Cal.)
27. Mackay, J. v. Iran et al., EC 80-0171 WK-P (N.D. Miss.)
28. Mohajer-Shojaee, R. et al. v. Iran, 80-4097 (E.D. Mich.)
29. Mohtadi, J. et al. v. Iran, 80-4501 (E.D. Mich.)

30. National Airmotive Corp. v. Iran et al., 79-3920 (N.D. Cal.)
31. Pfizer, Inc. et al. v. Iran et al., 80-2791 (D.D.C.), 80-2541 (D.C. Cir.)
32. Raji, S. et al. v. Bank Sepah Iran et al., 20658/80 (Sup. Ct. N.Y.)
33. Santa Fe Int'l Corp. v. Nat'l Iranian Oil Co. et al., 79-4780 (C.D. Cal.)
34. Security Pacific Nat'l Bank v. Iran et al., 79-1047 (E.D. Wis.)
35. Smith Int'l, Inc. v. Iran et al., 80-4743-WMB (C. D. Cal.)
36. Starrett Housing Corp. et al. v. Iran et al., 79-1011 (E.D. Wis.)
37. Tchacosh Co. Inc. et al. v. Iran et al., 79-4932 (C.D. Cal.)
38. Touche Ross & Co. v. Iran, 80-0128 (C.D. Cal.)
39. Uiterwyk Corp. v. Iran et al., 80-2-0823-8 (Super. Ct., Clark County, Wash.)
40. VSI Corp. v. Iran et al., 80-0591 (C.D. Cal.)
41. Wells Fargo Bank, N.A. v. Polyacryl Iran Corp. et al., 79-3554 & 79-3555 (N.D. Cal.)
42. Xtra, Inc. v. Uiterwyk Corp. et al., 79-1021 (M.D. Fla.)